

Het kinderziekenhuis

Karl Eidem & Jale Poljarevius

Het kinderziekenhuis

Vertaald door Madeleine Kiers-Bolink

SAGA Egmont

Het kinderziekenhuis

Vertaald door Madeleine Kiers-Bolink

Originele titel *Barnsjukhuset*

Eerste druk november 2024

Copyright © 2019, 2024 Karl Eidem, Jale Poljarevius en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

NUR 305

ISBN: 9788727201535 (POD paperback)

ISBN: 9788726793918 (e-book)

ISBN: 9788726794021 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

'This is the room, the start of it all,
No portrait so fine, only sheets on the wall,
I've seen the nights, filled with bloodsport and pain,
And the bodies obtained, the bodies obtained.'

Joy Division, 'Day of the Lords'

Proloog

De twee zussen

De twee zussen wisten niet dat ze in de gaten gehouden werden toen ze zachtjes met elkaar aan het praten waren. Op een aantal plekken in het ziekenhuis waren cameraatjes opgehangen. De beelden daarvan gingen naar een laptop die op dit moment in een keurige flat in een voorstad ten zuiden van Stockholm stond. Een jongeman bestudeerde de beelden. Het was diep in de nacht.

De zussen hadden nachtdienst. Mensen werken 's nachts om verschillende redenen, maar meestal is het een kwestie van geld. Diensten worden beter betaald als het buiten donker is en bijna alle mensen slapen. Sommige mensen werken 's nachts om de puzzelstukjes van hun leven in elkaar te laten passen. Om bijvoorbeeld hun werktijden bij gezin en huwelijk te laten aansluiten of om overdag als de kinderen uit school komen thuis te zijn. Om zoveel mogelijk bij je man of vrouw te zijn. Of juist zo weinig mogelijk. Ismaila al Beda, die op de afdeling Neonatologie van het Academisch Kinderziekenhuis uit het raam stond te kijken, had een aparte, maar wel eenvoudige reden. De reden

heette Shirin al Beda, haar 18 maanden jongere zusje, die op Verpleegafdeling 74 werkte, twee verdiepingen lager in hetzelfde gebouw in de wijk Södermalm in Stockholm. Dankzij hun gecoördineerde roosters konden de zussen elkaar minstens een paar keer per nacht ontmoeten voor een kopje koffie en een praatje. In de tussentijd waren ze in elkaars gedachten. Zonder te hoeven geloven in telepathie of extrasensorische perceptie kon je constateren dat ze een zeer hechte band hadden en vaak elkaars aanwezigheid konden voelen, ook als ze niet in dezelfde ruimte waren.

De bomen ritselden voor het raam. Er waaide een onrustige, sombere wind door de bladeren. Twee straatlantaarns in de Tantogatan gaven de nacht een minimum aan licht. Het was even na drieën, donkerder dan dit zou het niet worden. Over een paar uur zou het zonlicht uit het oosten aan komen sluipen, langzaam maar zeker. Het begon ergens boven Östersjön en kwam via de eilanden voor de kust en Nacka naar Södermalm. Een voorzichtig licht dat zich mengde met het donker tot plotseling alle contouren te zien waren. Een hogedrukgebied had nu al een tijd lang gezorgd voor heerlijke, warme lentedagen. Ismaila ging verder met het opvouwen van verpleeguniformen, bracht ze toen naar de voorraadkamer en legde ze op de plank voor schone kleding. De afdeling neonatologie was bestemd voor pasgeboren baby's waar iets mee was en die nog niet naar huis mochten. Ze hadden bijvoorbeeld ademhalingsmoeilijkheden, een te lage bloedsuikerspiegel, geelzucht, infecties, geboortetrauma's of lichamelijke afwijkingen. Neonatologie had ook de zorg voor extreem vroeggeboren baby's, geboren in week 23-27 van de zwangerschap. De opnameduur kon een paar uur, maar ook een paar maanden zijn

Ismaila liep terug naar de gang, las iets op het prikbord en zag dat een moeder haar kind stil zat de voeden op een bank. De lampen aan het plafond waren uit. Ze knikte haar toe, maar zei niets. 's Nachts was de stilte enorm. Plotseling piepte de telefoon in haar zak. Zonder te kijken wist ze dat het Shirin was en dat het tijd was om elkaar te zien. Discreet verliet ze de afdeling via het trappenhuis. De twee zussen al Beda zagen elkaar zoals gebruikelijk op de leegstaande verdieping tussen hun eigen afdelingen, allebei met een kop koffie in de hand.

'Hoe is het?'

'Rustige nacht,' antwoordde Shirin. 'Niets bijzonders. De kinderen beneden slapen. Welke dag is het vandaag?'

'Het is nu net woensdag.'

Shirin knikte instemmend. 'Hoe is het bij jullie boven?'

'Hetzelfde, zo rustig als maar kan. Ben je vannacht beneden op de eerste hulp geweest?'

Shirin schudde haar hoofd. Alleen op de afdeling eerste hulp op de begane grond konden de nachten dramatisch en ongewoon zijn. Soms ging de zussen naar beneden om te kijken hoe het ging, een praatje te maken met de verpleegkundigen daar en eventueel een handje te helpen als ze de stroom patiënten niet aankonden. Maar dat kwam niet vaak voor en meestal bleven ze op de hoger gelegen verdiepingen van het gebouw. Dat wist de man die de camera's geïnstalleerd had ook. Hij had hun interactie gadeslagen en observeerde ze ook op dit moment, met hun zachte stemmen tegen de neutrale achtergrond van het trappenhuis. De camera's waren een veiligheidsmaatregel. Hij moest weten of er net deze nacht iets groots en ongewoons zou gebeuren. Niets dat daar tot nu toe op wees. Alles was normaal, precies zoals het wat hem betreft moest zijn. Hij zoomde op ze

in, bestudeerde ze en luisterde naar hun dialoog, maar kon niets ontdekken dat afweek van het gebruikelijke nachtpatroon.

De zussen al Beda hadden de Zweedse nationaliteit, maar waren geboren en opgegroeid in Palestijnse vluchtelingenkampen, net ten noorden van de Israëliische grens. Ze waren in de veertig en spraken bijna perfect Zweeds. Allebei woonden ze in Södermalm, niet ver van het ziekenhuis, en waren getrouwd. Ismaila had een Zweedse man, Sten, en Shirin was getrouwd met een Nederlander, Donny. Ze hadden allebei twee kinderen van ongeveer dezelfde leeftijd. Een jaar na de geboorte van Shirin was de familie vanwege de bloedbaden in de kampen Sabra en Shatila gevlucht. Via het netwerk van hun vader waren ze uiteindelijk in Zweden terecht gekomen. Ze waren in Zweden naar school gegaan en hadden allebei de opleiding tot verpleegkundige gevolgd in Stockholm. Door hun genen of het leven zelf, of allebei, waren ze twee onafhankelijke, zelfverzekerde en daadkrachtige vrouwen geworden, die niets of niemand uit de weg gingen. Toen ze hun koffie op hadden, gingen ze allebei terug naar hun eigen afdeling, zich er nog steeds niet van bewust dat ze gefilmd werden. Ismaila nam de trap naar boven naar Neonatologie en Shirin de trap naar beneden naar afdeling 74. Ze vielen met hun hoofddoeken op tussen de andere verpleegkundigen. Ze waren erg geliefd. Nog een paar uur werken tot het tijd was voor de overdracht aan het personeel van de dagdienst en hun wandeling door het Tantolundpark naar hun huurflats aan de Hornsgatan ter hoogte van de Högalidskerk. Als ze naar buiten gekeken hadden, zouden ze gezien hebben dat de parkeerplaats vol lag met slangen. Massa's slangen kronkelden rond het ziekenhuis. Vleermuizen schoten door de nachtlucht. Het deed pijn om adem te halen.

1

Hannah Kaufman is moe

In het donker hoorde ze het geluid. Het kwam uit het niets en hield maar niet op. Het duurde even voor Hannah Kaufman begreep dat het alarm van haar telefoon afging. Het was pikdonker in de kamer. Ze luisterde weer, omringd door de nacht. Toen opende ze met tegenzin haar ogen en probeerde zich te oriënteren. Waar lag die rottelefoon? Waar had ze die gisteravond gelaten? Was het echt al ochtend? Dat leek onwaarschijnlijk. Ze strekte haar rechterarm uit en constateerde dat haar man Erik nog naast haar in bed lag. Zijn blonde haar piekte onder het dekbed uit. Ze hoorde zijn regelmatige ademhaling.

Het was begin april en alle accountants waren druk met de voorbereidingen voor de komende jaarvergaderingen. Dat was ook het geval bij BDE, het kantoor waar hij nu twee jaar werkte. Iedere dag, ook in de weekenden, kwam hij laat thuis en ging vroeg de deur weer uit en mompelde dan dat het ‘in mei beter zou worden, en anders vast in juni’.

Hannah was bij de politie en maakte ook lange dagen. Anders dan haar man deed ze dat het hele jaar en niet alleen rond het jaarverslagenseizoen. Politievrouw en accountant: ze waren een paar apart. Hannah keek de kamer weer rond terwijl haar ogen langzaam aan de donkere omgeving gewend raakten. Haar linkerhand zocht naast het bed de vloer af en kreeg uiteindelijk haar telefoon te pakken. Op het scherm zag ze dat het kwart over vijf was; ze drukte het alarm uit en zonk met een zucht weer terug in bed. Ze werd bijna door haar moeheid overmand. Met een enorme inspanning ging ze ten slotte op de rand van het bed zitten en reikte naar haar kleding die in een hoopje op de grond lag. Toen Hannah er naderhand aan terugdacht – in hoeverre ze al dan niet een soort voorgevoel had gehad – kwam ze er altijd op uit dat ze het niet wist. Het was een stille, zwarte ochtend geweest, maar in hoeverre ze in het verleden kon aflezen wat er zou gaan gebeuren, dat wist ze niet. Ze herinnerde zich dat ze vooral aan koffie gedacht had, wat erg banaal voelde.

De monumentale moeheid van Hannah Kaufman deze ochtend was niet het resultaat van een zware nachtdienst in het ambulante kantoor achter in een politiebusje. Ook niet het gevolg van te veel glazen rode wijn de avond ervoor of een aflevering te veel van een nieuwe Netflix-serie. Hannah leed aan de ziekte van Hashimoto, een verstoring van de hormoonproductie in het lichaam. De stoornis kwam door een verminderde werking van de schildklier, wat resulteerde in abnormaal lage waarden van een aantal lichaamseigen stoffen en proteïnen die het activiteitsniveau van het lichaam, de stofwisseling en alertheid reguleren. Erik snurkte lichtjes. Hij was niet wakker geworden toen ze in bed was gaan zitten. Hij noemde haar toestand vaak ‘vermoeidheid der oceanen,’ ach, wat wist hij ervan? Accountants

die deden of ze dichters waren, daar had ze geen behoefte aan. Zelfs politiemensen waren betere dichters dan accountants en dat wilde wat zeggen. Het maakte ook eigenlijk niet uit. Ze hield toch van hem. En moe was ze, daar had hij gelijk in. Ze was absoluut doodmoe, wat niet zo vreemd was gezien de tijd.

Soms als Hannah thuiskwam uit haar werk, kon ze zich amper bewegen. In een waas ging ze dan op de bank liggen met een dekentje over haar benen. Keek naar het plafond, dommelde weg, was niet eens in staat om te koken. Bleef plakken op de bank. Op een of andere manier was ze er door de jaren heen in geslaagd om haar toestand op haar werk verborgen te houden. Ze had geleerd om de vermoeidheid in te houden en te beheersen zolang er collega's in de buurt waren. Des te moeier was ze als ze thuiskwam. Nu hoopte ze om eindelijk eens zwanger te raken, wat met een beetje geluk haar lichaam zo door elkaar zou schudden dat de hormoonproductie uit zichzelf weer in evenwicht zou komen. In het beste geval. Soms hoopte ze zelfs, in alle ernst, dat een fysieke klap, een flinke knal tegen de schildklier, de volledige werking hiervan zou herstellen. Ze had een shock nodig. Niet nog meer medicijnen. Ze slikte al een paar jaar iedere dag gehoorzaam haar Levothyroxine, maar ze had het gevoel dat het haar geen goed deed. Daar dacht ze aan als ze 's middags naar het plafond lag te staren, haast als verdoofd, dankbaar dat het nog uren duurde voordat Erik thuis op zou duiken.

Deze gedachten speelden weer in haar hoofd terwijl ze zichzelf in de spiegel op het toilet bekeek en haar haar in een staart deed. Ze zag er nog hetzelfde uit, op die belachelijk grote kringen onder haar ogen na. Een lange rechte neus, heldere donkere ogen en uitgesproken jukbeenderen die haar gezicht een hoekig voorkomen gaven. Hannah Kaufman, politie. Ze hield van haar

werk als hoofdinspecteur van politie en zou voor geen goud iets anders willen doen. Het hield haar op de been. Haar baan, Erik en hun dromen over een toekomst in het kleine huis.

Voor ze vertrok zag ze in de keuken naast de stapel dozen van de Thai en ander afhaaltenten ook de vuile glazen staan. Ze zou de auto nemen die geparkeerd stond in de carport voor hun groene rijtjeshuis. Een vreemde kleur. Erik zou waarschijnlijk een taxi op kosten van de zaak nemen, wat toegestaan was als je voor halfzeven 's morgens begon en na halfelf 's avonds naar huis ging. De koffiekant was ook niet afgewassen en zag er onaantrekkelijk uit. Ze moest maar wachten tot ze op haar werk was. Ze had koffie nodig, anders zou ze onvermijdelijk hoofdpijn krijgen, maar het was beter om nu meteen te vertrekken. Anders zou ze thuis kunnen blijven plakken en niet meer in staat zijn om de volgende stap te zetten.

Haar dienst zou vanmorgen om halfzeven beginnen. Ze moest Maria Svensson, de hoofdinspecteur die nachtdienst gedraaid had, zo snel mogelijk aflossen. Maria was een van haar beste vrienden binnen het korps. Hannah was al aan de late kant. 'Maak een plan, het zal mislukken!' luidde een oud joods spreekwoord. Dit typeerde haar dagen. Het ging bijna nooit zoals ze gedacht had.

De eerste oproep

Zodra ze de blauwe Volvo gestart had, belde ze Erik om hem wakker te maken. Het gesprek schakelde direct over naar zijn voicemail, dus ze zette de mediaspeler in de auto op Radio Stockholm terwijl ze via Nackaleden richting de stad en Kungsholmen naar het politiebureau reed waar het werk op haar

lag te wachten. Ze waren nu al bijna twee jaar getrouwd en ze was nog steeds niet zwanger.

‘Hallo, dit is de voicemail van Erik Kaufman van BDF, ik kan u op dit moment niet te woord staan maar...’

Nee, ze had geen zin om een voicemailbericht in te spreken voor haar eigen man. Maar ze vond het nog steeds leuk dat hij haar achternaam had aangenomen. Kaufman was negen van de tien keer beter dan ‘Pettersson’. En de tiende keer ook. De klok op het dashboard gaf aan dat het zes uur was. Het verkeer was buitengewoon rustig. De automobilisten uit Nacka waren door de wol geverfd en deden er alles aan om de files naar de stad te vermijden. De zon scheen. Stockholm was mooi deze tijd van het jaar. Ze moest even denken welke dag van de week het was. Woensdag. Toen ze aankwam bij Sickla, reed ze direct de tunnel van Södra Länken in om niet in de files rond Slussen te belanden. De verkeerschaos zou nog minstens drie jaar duren, waarschijnlijk langer. Ze gaf gas, haalde een paar auto’s in en was ter hoogte van Gullmarsplan toen ze gebeld werd door Maria. Dat was een eerste alarmbel.

De opgewekte stem van Radio Stockholm verdween toen het telefoontje kwam en Hannah hoorde gelijk dat haar collega ergens bezorgd over was.

‘Hannah, met Maria, ben je al onderweg?’

‘Ik ben al bij Gullmarsplan, hoezo? Ook goedemorgen trouwens!’

‘Sorry, goedemorgen Hannah, maar de centrale is gebeld over een schietpartij in de buurt van het Söderziekenhuis. Ik ben er net. Er is iets aan de hand’. De centrale was de regionale controlecentrale, de instantie die meldingen van burgers, vaak via 112 of het nummer van de politie, behandelde en doorstuurde

naar degenen die de opdrachten moesten uitvoeren. Hannah ging wat rechter zitten en voelde de huid in haar gezicht straktrekken. Zo merkte ze, dat ze nerveus werd, alsof ze in een windtunnel zat.

‘Schietpartij waar?’ vroeg ze. ‘Hoe laat?’

‘Het Academisch Kinderziekenhuis, je weet wel, dat nieuwe gebouw achter de hoofdingang van het Söderziekenhuis, dat poenerige gebouw. Er hebben een paar ouderen gebeld, onafhankelijk van elkaar. Het is trouwens niet helemaal zeker dat het schoten waren. Wel harde geluiden. Dichtgeslagen autoportieren misschien. Ik weet het niet.’

De meeste burgers hadden inmiddels wel geleerd hoe schoten klonken, een gevolg van het toenemende aantal schietpartijen. Hannah had zelf geen kinderen en was nog nooit in het nieuwe kinderziekenhuis in Södermalm geweest. Ze had er wel over gehoord en wist waar het was, dus in plaats van verder te rijden naar het politiebureau reed ze de tunnel uit via de afrit die precies op tijd aan de rechterkant verscheen.

‘Ik pak het gelijk op, Maria,’ zei ze. ‘Ik ben al onderweg.’ Ze was toch al op weg om Maria af te lossen en het maakte niet uit of dat op het politiebureau was of ergens anders.

‘Er zijn meer auto’s onderweg, het is onduidelijk wat er gebeurd is, maar volgens de meldingen waren het flinke knallen. Het kunnen natuurlijk ook overgevoelige oudjes zijn die niet kunnen slapen.’

‘Het klinkt niet goed vind ik,’ zei Hannah, half tegen zichzelf en half tegen de vrouw aan de telefoon. ‘Helemaal niet goed.’

‘Kom zo vlug mogelijk hierheen! Vandaag doen we de overdracht ter plaatse,’ zei Maria en hing op.

Het Academisch Kinderziekenhuis

Hannah verhoogde haar snelheid terwijl Radio Stockholm terug in de ether kwam. Direct na de Skanstullsbrug ging ze links de Ringvägen op, ondanks dat dit verboden was, en reed ook nog door rood. Ze zag dat de GPS aangaf dat ze niet te snel linksaf moest slaan naar de hoofdingang van het ziekenhuis; die afrit moest ze niet hebben. Het pas gebouwde ziekenhuis was vereerd met een geheel eigen afslag vanaf de Ringvägen. In de verte hoorde je al politiesirenes. Blijkbaar waren er ook al collega's onderweg. Er was groot alarm geslagen. Maar er leek nog niets bekend te zijn in de media, want de radiopresentatoren babbelden door of er niets aan de hand was. Gewoon een zorgeloze dag in de grote stad. Geërgerd zette ze de radio uit. 'Shit!,' mopperde ze. 'Wat een puinhoop!' Ze ging links de Tantogatan op en nam gas terug. Er stond een politieauto geparkeerd en tweehonderd meter verder stond de bus van de operationeel leider. Daar zat Maria waarschijnlijk te wachten op het eind van haar dienst na een lange nacht. Ze zag nog een politieauto in haar achteruitkijkspiegel. Hannah parkeerde achter de bus, liep erheen, klopte op de zijkant en stapte in. Maria zat inderdaad achter de computertafel. Haar blonde haar viel over haar schouders. Ze keek op en zag Hannah.

'Fijn dat je gelijk gekomen bent!'

'Geen probleem. Iemand moet mijn spullen maar even komen brengen. Wat gebeurt er?'

'Weten we nog niet. Er is daar iets loos.' Ze knikte naar de achteringang van het ziekenhuis die boven op de heuvel te zien was.

'Iets loos?'

‘Iemand lijkt een wapen te hebben afgevuurd in het gebouw of bij de entree, dat is nog niet duidelijk. Toen de oproep kwam, waren we toevallig in de buurt, op Liljeholmen, een melding van huiselijk geweld. Ik weet niet meer dan jij. Het is eigenlijk nog een beetje rommelig.

Hannah knikte en Maria ging verder: ‘Ik zou het graag doen, maar ik ben doodmoe. Ik ben al vanaf gisteravond tien uur aan het werk en het was een drukke nacht. Ik ben allesbehalve uitgerust.’

‘Ik heb dienst, Maria. Ik neem het nu over.’ Hannah keek de bus rond. De computers stonden aan, de boxen kraakten, maar verder was het nu eigenlijk relatief rustig. Was dit de stilte voor de storm?

‘Er is zeker geen koffie?’ vroeg ze.

‘Sorry, we zijn gelijk hierheen gekomen.’

Hannah knikte. De koffie zou moeten wachten. Ze moest om te beginnen de omgeving veiligstellen en contact tot stand brengen met de staf op het politiebureau. Ze stapte de bus uit en liep naar de politieauto.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg de politieman die achter het stuur zat. Ze herkende hem vaag en hij herkende haar zeker. Hannah was inmiddels bekend binnen het politiekorps van Stockholm. Ze was pas gepromoveerd tot regionaal operationeel leider en hoofdinspecteur, na een paar jaar als commandant buitendienst.

Na de politieacademie had ze vijf jaar diensten gedraaid op de surveillanceauto. Ze was inmiddels goed bekend met het veldwerk, waarbij ze vaak had samengewerkt met Maria Svensson. En dan was haar exotische uiterlijk er natuurlijk nog. Ze was een opvallende verschijning met haar amandelvormige,

donkere ogen. Haar lange, donkere haar droeg ze bijna nooit als een exotische mantel los over haar schouders. Om veiligheidsredenen was dat niet toegestaan.

‘Wij weten helaas niet veel meer dan jij,’ antwoordde ze haar mannelijke collega. ‘Misschien een schietpartij daarboven op de heuvel. We kregen twintig minuten geleden een melding via de centrale.’

Ze wees naar het kinderziekenhuis dat links op de heuvel lag, ongeveer tweehonderdvijftig meter verderop. Het was een imposant gebouw, een groot kubusachtig pand van glas en staal. Ze schatte dat de gevel ongeveer zestig meter lang en misschien vijftien meter hoog was. Maar ze kon alleen de buitenkant zien. De vraag was wat zich daarbinnen afspeelde, achter die imposante, onberispelijke buitenkant. Ze was bang dat zich daar heel andere dingen afspeelden.

Maria zwaaide naar haar en verdween. Ze zag er moe uit. Nu was Hannah verantwoordelijk.

Vanaf de plek waar ze waren, hadden ze vrij zicht op de inrit voor ambulances, en ze dacht ook op de entree van de spoedeisende hulp. De spoedeisende hulp voor kinderen. Hier werden niet zomaar mensen verpleegd. Hier werden *kinderen* verpleegd. Ze dacht na over waar ze de commandopost voor de politie zouden inrichten, indien nodig. Het grote voordeel van de plek waar ze nu waren, was het vrije zicht op het kinderziekenhuis. Dit maakte direct visueel contact met het gebouw mogelijk voor het geval dat er een of andere actie uitgevoerd zou moeten worden. Het nadeel was dat het krap was. De ruimte achter ze werd begrensd door het hek voor de treinrails. De sportvelden van Zinkendamm lagen een paar honderd meter verder, achter de heuvel. Daar was veel ruimte,

maar dan kon je het ziekenhuis niet zien. Ze dacht weer aan koffie. Dat zou er nu wel in gaan. Ze dacht even aan Erik en vroeg zich af of hij al wakker was.

‘We blijven hier,’ zei ze tegen de politieman. ‘Tot we meer informatie krijgen. Ik wil dat niemand het gevaar loopt om direct beschoten te worden. Eerst moeten we weten wat er binnen aan de hand is.’ Ze zag dat er twee donkere bestelauto’s slordig geparkeerd stonden, vlak naast de ingang voor ambulances.

‘Kunnen jullie beginnen met het afzetten van de omgeving?’

De agenten reageerden direct en sprongen uit de auto met gestreept afzetlint. Er kwamen steeds meer auto’s ter plaatse. De Tantogatan was vanaf de Ringvägen al afgezet. Ze dacht eigenlijk dat ze de Ringvägen ook moest afsluiten en eventueel zelfs het treinverkeer stop laten zetten. Er kon in principe vrij op het spoor geschoten worden vanuit het ziekenhuis. Net toen ze hieraan dacht, raasde er een trein in zuidelijke richting de tunnel uit. Ze draaide tot nu toe min of meer op de automatische piloot. Iedere dag had zijn uitdagingen, iedere ochtend waren er onduidelijkheden. Terwijl de afzettingen vorm begonnen te krijgen, dacht ze voor het eerst na over wat er eventueel zou gaan gebeuren deze woensdag. Ze dacht aan Maria, die onderweg naar huis was om te gaan slapen. Een schietpartij in de buurt van een ziekenhuis? Wat het ook was, goed nieuws was het in elk geval niet. Ze had nu vooral meer informatie nodig. Hoeveel mensen waren er in het gebouw? Wie waren het? Ze zouden moeten praten met de directeur van het ziekenhuis, de architecten en misschien zelfs met de ventilatiedeskundigen. Ze moesten snel andere gijzeldrama’s en bestormingen bestuderen.